

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Richarda Galise a Miroslava Makajeva ve věci

žalobkyně: **DAG agency s.r.o.**, IČO: 05681014
sídlem Lounín 49, Tmaň
zastoupená advokátem Mgr. Vladimírem Náprstkem
sídlem Seydlovo náměstí 25/4, Beroun

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2025, č. j. 32646/25/5300-22444-713543,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Dodatečným platebním výměrem ze dne 2. 7. 2025, č. j. 3478306/25/2104-50521-209743, doměřil Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“; touto zkratkou bude soud označovat i Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, který ve věci provedl daňovou kontrolu) žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období dubna 2022 ve výši 257

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

670 Kč a uložil jí penále 51 534 Kč. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a dodatečný platební výměr potvrdil. Daňové orgány dospěly k závěru, že žalobkyně neprokázala přijetí zdanitelných plnění, jejichž předmětem bylo dodání kovových beden a přepravek od deklarované dodavatelky společnosti REBYT CZ s.r.o. (dále jen „REBYT“).

Žaloba

2. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
3. Žalobkyně namítá, že doložila veškeré důkazní listiny, které měla k dispozici k prokázání toho, že plnění přijala od REBYT. I vyloučení svědci potvrdili, že *„dodání beden bylo realizováno prostřednictvím obchodní korporace REBYT“*. I když se výpovědi v jistých nuancích lišily, nelze to žalobkyni klást k tíži. Je pravděpodobné, že po téměř třech letech nebudou všechny výpovědi totožné. Po tak dlouhé době je nemožné tvrdit všechny skutečnosti tak, jak se staly, nebo jaká konkrétní osoba uskutečnila dodání beden. Je velmi obtížné dokázat správci daně podrobně požadované skutečnosti. Všechny transakce byly navíc evidovány v kontrolním hlášení. Žalobkyně opakuje, že předložené listiny, čestné prohlášení a výpovědi svědků (až na drobné nesrovnalosti) prokazují, že právě REBYT žalobkyni dodala bedny a přepravky.
4. Žalobkyně v daňovém řízení také opakovaně upozorňovala na to, že správce daně udělil souhlas s výmazem REBYT z obchodního rejstříku za situace, kdy tato společnost v projednávané věci figuruje jako *„jeden z možných dodavatelů“* a věc není dořešena. REBYT zanikla dne 12. 6. 2024, což nelze klást žalobkyni k tíži. Pochybnosti správce daně se nemohou opírat o pouhé domněnky, spekulace či vágní poznámky. Z daňového řízení jasně vyplynulo, kdo je skutečným dodavatelem, a že tato osoba byla plátcem daně z přidané hodnoty. Odepření nároku na odpočet pro nesoulad mezi skutečným a deklarovaným stavem tak nemá legitimní ospravedlnění. Žalobkyně je přesvědčena o zaujatosti správce daně vůči její osobě.
5. Žalovaný se podle žalobkyně nedostatečně zabýval jejími tvrzeními a důkazy, které předložila. Správce daně zcela zpochybnil svědecké výpovědi, neboť podle něj neodpovídaly skutečnosti, zároveň ale uvedl, že všechny pochybnosti vyplývají ze strany REBYT. Absolutní zpochybňování a znevěrohodňování svědků a listinných důkazů ze strany správce daně svědčí o jeho zaujatosti a neobjektivním hodnocení důkazů, tedy o porušení § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Správce daně neuvedl žádné podstatné skutečnosti o tom, že skutečným dodavatelem nebyla REBYT, pouze domněnky a spekulace. Skutečnost, že REBYT neměla internetové stránky či dohledatelné sídlo, nemůže být důvodem pro vydání dodatečného platebního výměru. Správce daně se řádně nevypořádal s čestným prohlášením M. Z., který působil jako zprostředkovatel obchodů mezi žalobkyní a REBYT. Žalobkyně napadla dodatečný platební výměr odvoláním, které však žalovaný zamítl.
6. Žalobkyně opakuje, že REBYT zanikla 12. 6. 2024. Tato společnost byla povinna odvést případný nedoplatek na dani. Skutečnost, že zanikla, aniž byla daň řádně odvedena, nelze klást žalobkyni k tíži. Daňové orgány se snaží svou nečinnost dohánět fabulacemi a zpochybňováním důkazů a *„dovybrat“* daň od žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

7. Daňové orgány postupovaly dle žalobkyně v rozporu s § 5 odst. 1 a 3, § 6 odst. 1 a 3 a § 8 odst. 1, 2 a 3 daňového řádu. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné a „v mnoha ohledech“ nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Nezpochybňuje, že žalobkyně předložila řadu listinných důkazů. Ty žalovaný i správce daně řádně vyhodnotili a dospěli ke shodnému závěru, že není pochyb o tom, že šetření plnění bylo fakticky uskutečněno. Těmito listinami však nebylo prokázáno, že žalobkyně přijala plnění od deklarované dodavatelky REBYT, což daňové orgány náležitě odůvodnily. Žalovaný se i řádně zabýval čestným prohlášením M. Z. v bodech 33 až 35 napadeného rozhodnutí, u nějž uzavřel, že odporuje jeho pozdější svědecké výpovědi i výpovědi P. Š.
9. Své pochybnosti žalovaný dostatečně podložil skutkovými zjištěními a přdestřel je žalobkyni již ve výzvě k prokázání skutečnosti a zopakoval ve zprávě o daňové kontrole a napadeném rozhodnutí. Pochybnosti vyplynuly zejména z rozporů ve svědeckých výpovědích svědků Z. a Š., ale i M. D. (jednatel žalobkyně) a M. L. (jednatel REBYT). M. D. na ústním jednání uvedl, že předmětem plnění bylo dodání plastových a kovových obalů, na daňových dokladech však byly uvedeny jen kovové bedny a přepravky. Dle jeho tvrzení probíhala přeprava zboží na náklady REBYT a při předávce byl vždy přítomen jednatel REBYT. Platba probíhala v hotovosti přímo jednatelem REBYT nebo řidiči. Stejně se předávaly i pokladní doklady. Naproti tomu svědek L. uvedl, že předmětem obchodní spolupráce bylo dodání palet a přepravu si zajišťovala sama žalobkyně. U nakládky ani vykládky nebyl přítomen a zboží ani neviděl. Svědek též potvrdil, že REBYT neměla žádné zaměstnance ani skladové prostory a vozidla. Tyto pochybnosti prohloubilo zjištění, že REBYT deklarovala přijetí totožného zboží od svých dodavatelů a daňové doklady jsou vizuálně shodné s daňovými doklady od žalobkyně včetně hodnoty základu daně a daně samotné, což značí, že REBYT negenerovala žádný zisk. Další pochybnosti vyplynuly ze zjištění o REBYT, která nebyla kontaktní na sídle dle obchodního rejstříku ani na adrese provozovny, neměla webové stránky, od roku 2020 neukládala účetní závěrky do obchodního rejstříku, dle evidencí neměla zaměstnance ani nevlastnila vozidla, účet zveřejněný v registru plátců DPH byl zrušen k 1. 2. 2020 a všechny platby probíhaly v hotovosti.
10. K námitce značného časového odstupu žalovaný uvádí, že k uskutečnění zdanitelných plnění došlo v dubnu 2022 a daňové tvrzení bylo podáno dne 25. 5. 2022. Daňová kontrola byla u žalobkyně zahájena již 11. 5. 2023, tedy necelý rok od podání daňového tvrzení. Nuance ve výpovědích nebyly bagatelního rázu. Svědkové si odporovali v elementárních věcech, jako byl předmět plnění, osoby přítomné u jeho předání a zabezpečení dopravy.
11. Správce daně dle žalovaného na str. 23 zprávy o daňové kontrole řádně reagoval na námitku žalobkyně, že jí nemůže být kladena k tíži skutečnost, že REBYT již zanikla. Skutečnosti o REBYT nebyly žalobkyni kladeny k tíži, nicméně vedly k pochybnostem o poskytnutí plnění deklarovaným dodavatelem. Tyto pochybnosti žalobkyně nerozptýlila. Samotná skutečnost, že REBYT zanikla, žalobkyni nebyla kladena k tíži, neboť nemá ve vztahu k daňovým povinnostem žalobkyně valnou relevanci. Podstatné je, že žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně, a ona tak měla povinnost prokázat oprávněnost tohoto nároku. Této

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

povinnosti nemohla být zbavena ani v důsledku zániku deklarovaného dodavatele. Žalobkyně směřuje daňové povinnosti své a REBYT.

Replika

12. V replice žalobkyně dodává, že správce daně při zahájení daňové kontroly původně tvrdil, že zdanitelná plnění vůbec neproběhla, což bylo vyvráceno. Následně již opřel své rozhodnutí o rozpory ve svědeckých výpovědích, které byly pořízeny s odstupem více než dvou a půl roku od posuzovaných událostí. To snižuje jejich vypovídací hodnotu. Lidská paměť není schopna po takové době spolehlivě reprodukovat do jednotlivých detailů konkrétní skutkové okolnosti, časové souvislosti ani dílčí detaily každého jednání. Rozpory ve výpovědích tak nesvědčí o nepravdivosti, nýbrž o přirozeném procesu zapomínání. Smyslem podnikatelské činnosti je dosažení zisku, nikoliv vedení detailní evidence o každém jednotlivém úkonu a osobě za účelem jejich detailní rekonstrukce po několikaletém odstupu. Požadavek daňových orgánů, aby daňový subjekt po více než dvou a půl letech přesně rekonstruoval jednotlivé dílčí činnosti a jejich personální zajištění je zjevně nepřiměřený a neodpovídá realitě běžného podnikání.

Posouzení věci

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo zapotřebí ani k dokazování. Účastníci žádné důkazy nenavrhli a pro posouzení věci byl dostatečný obsah správního spisu, jímž se zásadně nedokazuje.
14. Stěžejní otázkou v projednávané věci je, zda žalobkyně unesla své důkazní břemeno a prokázala splnění podmínek nároku na odpočet daně podle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, resp. zda daňové orgány vyjádřily dostatečné pochybnosti o žalobkyní předložených dokladech.
15. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Podle odst. 2 písm. a) se daní na vstupu u přijatého zdanitelného plnění rozumí daň uplatněná podle tohoto zákona na zboží, které plátcí bylo nebo má být dodáno, nebo službu, která mu byla nebo má být poskytnuta.
16. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty je pro uplatnění nároku na odpočet daně plátce při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.
17. Judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) k rozložení důkazního břemene v daňovém řízení je ustálená a plynou z ní následující závěry. Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu), nebo, vyžaduje-li to průběh řízení, skutečnosti potřebné pro správné stanovení daně, k jejichž prokázání jej Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

vyzval správce daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Činí tak zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Správce daně naopak prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], tedy existenci natolik vážných a důvodných pochybností o souladu údajů zaznamenaných v účetnictví nebo jiných povinných evidencích či záznamech, které činí tyto důkazní prostředky nevěrohodnými, neprůkaznými, nesprávnými či neúplnými. Není třeba, aby prokázal rozpor těchto údajů se skutečností. Unese-li své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a věrohodnost, průkaznost, správnost nebo úplnost účetnictví či jiných povinných evidencí či záznamů, popř. aby svá tvrzení opravil. Zpravidla tak bude činit jinými než uvedenými důkazními prostředky.

18. Pro uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je plátce povinen předložit daňový doklad (§ 73 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty], a tím prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Platí však, že i když je prokazování nároku na odpočet daně prvotně záležitostí dokladovou, současně je třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Jinými slovy, nebylo-li zdanitelné plnění uskutečněno tak, jak je plátce deklaroval, nemůže být důkazní povinnost splněna pouhým předložením daňového dokladu, byť i formálně správného. Rozhodné je faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem. Pakliže daňový doklad ztratí svou důkazní hodnotu předvídanou § 73 odst. 1 zákona o DPH, nárok na odpočet DPH je třeba prokázat jiným způsobem.
19. V otázce zákonnosti nepřiznání nároku na odpočet DPH z důvodu neprokázaného přijetí plnění od deklarovaného dodavatele je důležitým východiskem rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 12. 2021, ve věci *Kemwater*, C-154/20. Vyplývá z něj, že je na osobě povinné k dani, aby na základě objektivních důkazů prokázala, že dodavatel má postavení osoby povinné k dani, ledaže údaje potřebné k ověření, zda je tato hmotněprávní podmínka nároku na odpočet daně z přidané hodnoty naplněna, má k dispozici správce daně (bod 38 cit. rozsudku). Nepřiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z důvodu neprokázaného přijetí plnění od deklarovaného dodavatele není podmíněno prokázáním toho, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na dani z přidané hodnoty nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, bylo součástí takového podvodu, což jsou skutečnosti, k jejichž prokázání nese důkazní břemeno správce daně. Oproti tomu daňový subjekt nese důkazní břemeno ohledně toho, že přijal zdanitelné plnění od deklarovaného dodavatele. Tímto dodavatelem ale nemusí být nutně osoba označená na dokladu. Pokud by s ohledem na skutkové okolnosti a informace, které osoba povinná k dani poskytla, byly k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl, musí být nárok na odpočet daně z přidané hodnoty přiznán (neexistuje-li jiný důvod pro jeho nepřiznání). Odkazovaný rozsudek předpokládá takovou možnost i v případě, kdy skutečného dodavatele nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

vůbec možno zjistit (k výše uvedenému viz např. z poslední doby rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2026, č. j. 9 Afs 132/2024 – 73, body 46 až 49, a řada tam citované judikatury).

20. V projednávané věci též nelze pominout, že žalobní argumentace je velmi slabá co do konkrétnosti uplatněných námitek. Žalobkyně z valné části jen obecně opakuje, že bylo prokázáno dodání plnění (kovových beden a přepravek) od deklarované dodavatelky REBYT, aniž by ale rozvedla, z jakých konkrétních důkazů měla ta která skutečnost vyplynout – tedy jak je žalobkyně hodnotí a v čem konkrétně při jejich hodnocení daňové orgány pochybily (snad až na velmi obecnou námitku údajně značného časového odstupu, který měl ovlivnit vypovídací hodnotu svědeckých výpovědí). Žalobkyně hovoří obecně o předložených listinách či vyslechnutých svědcích, konkrétně ale nespecifikuje, jaký důkaz měl jakou skutečnost prokázat (popř. ve spojení s jiným důkazem). Podobně obecně argumentuje ve vztahu k pochybnostem daňových orgánů ohledně předložených dokladů, které označuje za domněnky či spekulace, ale již neuvádí, proč by tomu tak u té které konkrétní zjištěné skutečnosti mělo být.
21. Soud připomíná, že při přezkumu napadeného rozhodnutí je zásadně vázán uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Míra precizace žalobních bodů proto určuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není namístě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Shora popsaná argumentační plochost žaloby se tedy nutně musí promítnout do toho, jak podrobně soud bude napadené rozhodnutí přezkoumávat.
22. V návaznosti na výše uvedené lze dále konstatovat, že některé žalobkyniny námitky ani nepředstavují řádné žalobní body, a soud se jimi proto nebude (resp. ani nemůže) zabývat. Soud připomíná, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované tvrzení. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis (viz např. bod 19 rozsudku NSS ze dne 12. 3. 2025, č. j. 4 As 146/2024 – 81).
23. Jedná se předně o závěrečné odkazy na nejrůznější zásady daňového řízení, které měly daňové orgány porušit (viz např. bod 32 rozsudku NSS ze dne 23. 5. 2025, č. j. 5 Ads 34/2024 – 34). Vyjma § 5 odst. 1 (zásada zákonnosti) a § 8 odst. 1 (zásada volného hodnocení důkazů) soud v žalobě nenachází žádná skutková a ve vztahu k žalobkyni individualizovaná tvrzení, která by souvisela s údajným porušením těchto zásad (ustanovení).
24. Za řádný žalobní bod soud nepovažuje ani námitku nepřezkoumatelnosti uplatněnou v závěru žaloby. Žalobkyně nekonkretizuje, v čem by měla nepřezkoumatelnost rozhodnutí daňových orgánů spočívat. V žalobě lze v této souvislosti nalézt jen zcela obecné námitky toho, že správce daně nereagoval na námitky žalobkyně proti výsledku kontrolního zjištění, resp. že se žalovaný dostatečně nezabýval žalobkyniným odvoláním a nevypořádal s důkazy,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

kteřé žalobkyně předložila. I tyto námitky jsou ovšem natolik obecné (není zřejmé, jaké konkrétní námitky či důkazy měly daňové orgány opomenout), že nemohou představovat řádné žalobní body. Snad jedinou konkrétnější výtkou vůči žalovanému je, že se správce daně nevypořádal s čestným prohlášením M. Z. To ale není pravda. Správce daně se jím řádně zabýval zejm. na str. 20 až 22 zprávy o daňové kontrole. Jen nad rámec pak lze dodat, že se zabýval i žalobkyninými námitkami proti dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění (viz str. 26 až 29 zprávy o daňové kontrole); a stejně tak se žalovaný řádně zabýval žalobkyninými odvolacími námitkami (implicitně v rámci hodnocení skutkového stavu v bodech 24 až 50 napadeného rozhodnutí a dále i výslovně v bodech 51 až 72 napadeného rozhodnutí) a všemi důkazy (zejm. v bodech 24 až 50 napadeného rozhodnutí).

25. Žalobním bodem nejsou ani žalobkyniny zmínky o „*zaujatosti*“ daňových orgánů. Pokud tím žalobkyně mířila na možnou *podjatost* úředních osob, v žalobě neuvedla jediné konkrétní skutkové tvrzení, které by mělo zakládat důvody pro vyloučení některé úřední osoby dle § 77 odst. 1 daňového řádu. Z žaloby je patrné, že „*zaujatost*“ žalobkyně spojuje s údajně neobjektivním hodnocením důkazů. Jen nad rámec (pokud snad z toho žalobkyně dovozuje podjatost úředních osob) lze říci, že pouhé (tvrzené) nesprávné hodnocení důkazů samo o sobě nemůže představovat žádný z důvodů pro vyloučení úřední osoby dle zmíněného ustanovení (podobně jako např. nesouhlas s výsledkem kontrolního zjištění, viz bod 28 rozsudku NSS ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Afs 208/2022 – 63).
26. Žalobkyně předně brojí proti závěru správce daně, o tom, že vznikly důvodné pochybnosti o žalobkynin předložených dokladech o dodání plnění deklarovanou dodavatelkou REBYT. Nutno říci, že i tyto námitky jsou na samé hraně projednatelnosti. Žalobkyně jen obecně označuje pochybnosti správce daně za domněnky či spekulace, ale již nespecifikuje, proč by tomu tak mělo být, ani neprezentuje prakticky žádnou oponenturu vůči podrobným zjištěním správce daně. Lze tedy jen se stejnou mírou obecnosti uvést, že daňové orgány přdestřely celou řadu pochybností, které podepřely konkrétními zjištěními na základě provedených důkazů. Rozhodně se přitom nejednalo o pouhý fakt, že REBYT neměla webové stránky a dohledatelné sídlo, jak žalobkyně namítá. Soud (při absenci jakýchkoliv námitek ze strany žalobkyně) jen stručně opakuje, že pochybnosti vyplynuly zejména z těchto skutečností:
 - při místním šetření na adrese sídla REBYT dle obchodního rejstříku, resp. provozovny dle živnostenského rejstříku nebylo zjištěno žádné skutečné sídlo ani provozovna REBYT a nebyly známy ani žádné další skladové či jiné prostory;
 - dle katastru nemovitostí REBYT nevlastnila žádné nemovitosti;
 - REBYT neměla (nyní ani v minulosti – dle webového archivu) webové stránky;
 - REBYT neukládala od roku 2020 účetní závěry do sbírky listin obchodního rejstříku;
 - REBYT neměla žádné zaměstnance dle evidence České správy sociálního zabezpečení, ani nepodala žádná vyúčtování daně z příjmů za fyzické osoby – zaměstnance;
 - dle evidence vozidel REBYT neměla žádné vozidlo;
 - REBYT neměla ani bankovní účet;

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

- platby za jednotlivá plnění v hodnotě statisíců korun proběhly v hotovosti (což snižuje prokazatelnost jejich uskutečnění) a vznikly rozpory mezi tvrzeními jednatele žalobkyně M. D. a výpovědí jednatele REBYT M. L. ohledně toho, jak měly proběhnout (dle jednatele žalobkyně D. měly platby probíhat přímo jednatelem REBYT, popř. řidiči, pokud jednatel nepřijel a takto se předávaly i příjmové pokladní doklady – vykládka přitom měla probíhat v sídle žalobkyně nebo ve skladě v Kladně; jednatel REBYT ale vypověděl, že hotovost přejímal on sám nebo jeho účetní v Praze a že on sám nebyl přítomen nakládce a vykládce zboží ani v sídle žalobkyně);
 - i další tvrzení žalobkyně byla v rozporu s výpovědí jednatele REBYT (a jinými důkazy) ohledně dalších základních otázek obchodní spolupráce, resp. přímo dodání řešeného plnění (např. předmětem plnění byly dle daňových dokladů kovové bedny a přepravy, jednatel žalobkyně D. ale nejprve hovořil o plastových a kovových obalech a jednatele REBYT pro změnu o paletách; žalobkyně, resp. její jednatel D. dále tvrdil, že doprava plnění proběhla na náklady REBYT, která ji zajišťovala, a při předávce byl vždy přítomen jednatel REBYT, zatímco jednatel REBYT vypověděl, že dopravu si zajišťovala sama žalobkyně a on nikdy zboží fyzicky neviděl a u nakládky a vykládky nebyl, ani jedno z toho pak nekoresponduje s dodacími listy, na nichž jsou razítka a podpisy osob jednajících za REBYT a dle některých si měla dopravu zajišťovat žalobkyně sama; jednatel REBYT ve výpovědi uváděl, že REBYT neměla sama žádné zaměstnance, sklady, vozidla apod. a naznačoval, že realizace plnění včetně přepravy či reklamací případných vad probíhala mezi žalobkyní a nespecifikovanými subdodavateli REBYT, avšak jednatel žalobkyně D. tvrdil, že komunikoval s jednatelem REBYT, popř. řidiči a o zapojení subdodatelů do přepravy nic neuvedl);
 - pořízení plnění, které měla REBYT dodat žalobkyni, REBYT deklarovala od dalších subdodatelů, ovšem ani v případě těchto plnění nebylo prokázáno, že by je uskutečnili deklarovaní subdodatelé, popř. plátcí daně z přidané hodnoty (podrobně viz str. 11 až 13 zprávy o daňové kontrole), a daňové doklady od deklarovaných subdodatelů navíc uváděly stejnou hodnotu základu daně i daně jako ty od REBYT, což by znamenalo, že REBYT negenerovala žádný zisk.
27. Soud souhlasí s žalovaným, že tyto skutečnosti nutně musely vyvolat závažné pochybnosti o tom, zda REBYT skutečně žalobkyni dodala deklarované plnění, neboť se týkaly toho, zda vůbec REBYT vykonávala ekonomickou činnost a byla schopna dodání kovových beden a přepravek, zda skutečně došlo k platbám za dodání a předložené pokladní doklady jsou věrohodné, co bylo předmětem plnění (bedny a přepravy, obaly nebo palety), jak konkrétně proběhla přeprava plnění a kdo ji zajišťoval a hradil (a zda jsou věrohodné předložené dodací listy), zda byli do transakce zapojeni subdodatelé apod. Nešlo přitom jen o spekulace či domněnky, ale o konkrétní, závažné okolnosti zjištěné z konkrétních důkazů, které vyvolávaly pochybnosti ohledně základních aspektů celého obchodního případu (schopnost plnění dodat, předmět plnění, platba za plnění, přeprava, zapojení subdodatelů atp.).
28. Žalobkyně označuje rozpory ve sdělení jednatele žalobkyně D. a výpovědích svědků (k výsledkům dalších svědků ještě viz dále) jako „drobné“ nesrovnalosti a vysvětluje je

značnou dobou, která uplynula od prověřovaných transakcí. S touto argumentací se soud neztotožňuje. Zaprvé, jednatel REBYT popsal transakce v podstatě úplně jinak než jednatel žalobkyně D. – co do předmětu plnění (palety vs. plastové a kovové obaly vs. deklarované kovové bedny a přepravy), okolností přepravy (měla zajišťovat žalobkyně vs. měl zajišťovat REBYT), přítomnosti u vykládky (jednatel REBYT zboží nikdy ani neviděl a nebyl u ní vs. byl tam vždy jednatel, popř. řidič, když jednatel oznámil, že nepřijede), plateb v hotovosti (přijímal jednatel REBYT nebo jeho účetní v Praze a jednatel REBYT u vykládky nikdy nebyl vs. platit se mělo jednatele REBYT nebo řidiči, pokud jednatel nepřijel k vykládce – lišilo se tedy jak místo předání hotovosti, tak osoby, kterým mělo být placeno), okolností obchodní spolupráce (jednání měla probíhat v Praze v kavárnách a v sídle žalobkyně jednatel REBYT nikdy nebyl vs. jednání měla probíhat telefonicky popř. v sídle žalobkyně) či zapojení subdodavatelů (viz výše). Rozdíly jsou tedy natolik zásadní, že je opravdu nelze označit za „drobné“ (či za detaily) a ani je vysvětlit delším časovým odstupem. Alespoň základní okolnosti vzájemné obchodní spolupráce by si osoby do ní přímo zapojené (jednatele obchodních společností) měly pamatovat i po několika letech. Navíc v případě sdělení jednatele žalobkyně D. a výpovědi jednatele REBYT se ani nejednalo o tak dlouhý časový odstup. Plnění měla proběhnout v dubnu 2022, podání, v němž se žalobkyně vyjadřovala k podrobnostem prověřovaných plnění a spolupráce s REBYT, bylo správcí daně doručeno asi po jednom roce (22. 5. 2023), ústní jednání, na němž se k věci vyjadřoval jednatel žalobkyně D., proběhlo 3. 10. 2023, tj. jeden a půl roku od transakcí, a jednatel REBYT vypovídal dne 3. 1. 2024, tj. asi po jednom roce a osmi měsících od transakcí. V těchto případech se tedy rozhodně nejednalo o dva a půl roku či dokonce o tři roky, o nichž žalobkyně hovoří.

29. Soud má nadto za to, že dostatečné pochybnosti o předložených dokladech (a o dodání plnění deklarovanou dodavatelkou) založily již skutečnosti zjištěné správcem daně při prověřování REBYT, které nasvědčovaly tomu, že ve skutečnosti nevykonává žádnou ekonomickou činnost, a nesrovnalosti plynoucí ze samotných předložených dokladů (např. žalobkyně tvrdila, že jeden z daňových dokladů byl vystaven duplicitně, avšak současně k němu předložila i „duplicitní“ příjmový pokladní doklad, podpisy na příjmových pokladních dokladech na první pohled nekorespondovaly s podpisy jednatele REBYT např. na rámcové smlouvě či daňových dokladech, daňové doklady REBYT a subdodavatelů obsahovaly stejnou částku základu daně i daně a vizuálně byly podobné atd.).
30. Další důkazy, které správce daně provedl na návrh žalobkyně (v reakci na výzvu k prokázání skutečností), pak stávající pochybnosti jen posílily. Soud tedy nesouhlasí s žalobkyní, že dodání řešeného plnění od REBYT bylo provedenými důkazy prokázáno.
31. Žalobkyně poukazuje na čestné prohlášení M. Z., které dodatečně předložila. M. Z. v něm prohlásil, že působil jako zprostředkovatel obchodů mezi žalobkyní a REBYT a že po dodání zboží do provozoven žalobkyně obdržel finanční plnění, které zpravidla osobně předal jednatele REBYT, popř. účetní REBYT; u předání byl většinou přítomen strýc jednatele REBYT P. Š. (jednatel Archi Praha s.r.o., která byla dodavatelkou REBYT). Správce daně nicméně M. Z. i P. Š. vyslechl jako svědky a na základě jejich výsledků se čestné prohlášení ukázalo jako nevěrohodné.

32. P. Š. (který byl vyslechnut jako první) popřel, že by byl fyzicky přítomen předání peněz mezi žalobkyní a M. Z. (*„jako tady u toho, ty dva subjekty, tak přímo ne“*), hovořil jen nesouvisle a zmateně o tom, že on sám někomu platil (*„panu M.“*), resp. jej někdo (jednatel REBYT) *„vyplácel“*, a své odpovědi ani na opakované dotazy často nekonkretizoval. Svědek celkově vypovídal chaoticky a zcela vágně – jeho výpověď by se asi nejlépe dala vystihnout tak, že *„mlžil“*. Každopádně o spolupráci žalobkyně a REBYT prakticky nic nesdělil. Na dotaz správce daně, zda zná žalobkyni, odpověděl doslova: *„Jenom okrajově, ne úplně dokonale“*, a na doplňující dotaz, co znamená *„okrajově“*, doplnil: *„Bylo mně, tak nějak, jak bych to řekl, tenkrát, já nevím, nevím přesně, už je to dlouho. To prostě nějak vzniklo, já si nepamatuje, jak to bylo. Tenkrát jsme se domluvili, překládali jsme to na Kladně. Tenkrát jsem odkupoval zboží od J. M., on to tam tenkrát dovez. Teď jsem ho už léta neviděl“*. Tím jen soud ilustruje, v jakém duchu se nesla celá výpověď. I zboží, které se mělo obchodovat (nadto ani ne mezi žalobkyní a REBYT, ale které měl dodávat *„pan M.“* společnosti Archi Praha), popsal svědek odlišně – jako palety; a na dotaz zástupce žalobkyně, zda se jednalo čistě o palety nebo i jiný obalový či přepravní materiál, zopakoval, že šlo o europalety různých druhů. Ani o předmětu plnění mezi REBYT a žalobkyní tedy nic nevěděl.
33. M. Z. vypověděl, že v dubnu 2022 měl pracovní agenturu a zprostředkoval práci a zakázky. S REBYT měl dohodu a asi i plnou moc. Zprostředkoval koupi a prodej, konkrétně zboží *„od palet, po různý věci. Byly tam ještě stavební věci, nějaký materiál, kovo materiál a takové“*. Daňové doklady na odměnu za zprostředkování nevystavoval, vše bylo hrazeno v hotovosti *„na ruku“*. Žalobkyni zná, jednal s J. V. a s M. D. (jednatele žalobkyně). Předmětem zprostředkovatelské činnosti, kterou svědek vykonával přímo mezi žalobkyní a REBYT, byl dle svědka nákup a prodej *palet* různých typů. Zboží dodávané REBYT žalobkyni fyzicky viděl, byly to palety. Na otázku zástupce žalobkyně, zda zprostředkoval i dodání jiného obalového materiálu, dodal, že si myslí, že *„tam byly“* plastové obaly a ohradníky na palety. K části čestného prohlášení o tom, že po dodání zboží do provozoven žalobkyně obdržel finanční plnění, uvedl, že se jednalo o částky po několika tisíci korunách za zprostředkování, které převzal od M. L.; jednou nebo dvakrát předal M. L. hotovost za palety, *„které“* (pozn. soudu: takto je to doslova uvedeno v protokolu o výsledku, zřejmě míněno *„kterou“*) převzal od J. V. Na dotaz k tomu, proč do čestného prohlášení uvedl, že předání hotovosti byl přítomen P. Š., který to popřel, svědek Z. sdělil doslova: *„Já, co vím, oni si to vyřizovali mezi sebou. Přijel kamion, pan Š. to dal panu L. a on to dal Dagu, myšleno zboží i finance. Oni si to předávali na Kladně, takže u toho byli všichni tři – L., Š., V. On si pan Š. asi myslel, že to předal L., vyplatili si to navzájem, pokračovalo se dál.“*
34. Již na první pohled je vidět, že výpověď M. Z. vnesla do věci jen další zmatek a rozpory. Dle svého čestného prohlášení i výpovědi měl M. Z. zprostředkovávat obchody mezi žalobkyní a REBYT. To je ovšem v rozporu s výpovědí jednatele REBYT, jak správně poukázaly daňové orgány. Ten vypověděl, že za REBYT kromě něj nikdo nejednal a že on sám vystavoval daňové doklady a příjmové pokladní doklady, které předával, a přebíral hotovost (popř. jeho účetní). O účasti M. Z. se nijak nezmínil. Totéž platí pro tvrzení samotné žalobkyně, resp. jejího jednatele D. I on tvrdil, že žalobkyně jednala přímo s jednatelem REBYT (L.; při ústním jednání o něm nejprve mluvil jako o *„Leipertovi“*), popř. s řidičem, který přijel. Jak dále upozornil správce daně, M. Z. posléze doložil smlouvu o zprostředkování uzavřenou mezi jeho společností (Pracovní agentura M. M. Z. s.r.o.) a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

REBYT, která ale byla konstruována přesně opačně, než vypovídal – že REBYT měla poskytovat služby společnosti M. Z. (a nikoliv naopak), nadto byla uzavřena na nesouvisející časové období (od července 2022 do prosince 2023) a obsahem byla velmi obecná.

35. Nevěrohodnost čestného prohlášení i svědecké výpovědi M. Z. dokládá i popis údajného předmětu plnění. Zatímco šetřené plnění spočívalo v dodání kovových beden a přepravek, svědek Z. opakovaně hovořil o dodání palet (dokonce o tom, že je i fyzicky viděl); na dotaz zástupce žalobkyně pak svou výpověď (po chvíli „*přemýšlení*“) pozměnil tak, že „*tam byly*“ plastové obaly a ohradníky na palety. Ani tím se však „netrefil“ do deklarovaného předmětu plnění. Je nasnadě, že pokud by skutečně zprostředkoval (nyní řešené) obchody mezi žalobkyní a REBYT, jak tvrdil v čestném prohlášení a výpovědi, musel by vědět, o jaké zboží se jedná. „Vysvětlení“, které svědek poskytl k tomu, proč svědek Š. oproti čestnému prohlášení popřel svou přítomnost při předávání hotovosti, pak jen založilo další rozpor mezi jeho výpovědí a obsahem čestného prohlášení. V něm tvrdil, že hotovost předával osobně on, najednou ovšem uvedl, že hotovost a zboží si mezi sebou předávali svědek Š., jednatel REBYT L. a jednatel žalobkyně V. Netřeba ani dodávat, že toto sdělení je opět v naprostém rozporu s tím, co o průběhu přepravy plnění a hotovosti (včetně přítomných osob a místa) uváděli jednatel žalobkyně (D.) jednatel REBYT a svědek Š.. Svědek se tedy již zjevně poněkud zamotával do vlastních „vysvětlení“. Nelze též pominout, že čestné prohlášení vyznívá, jakoby svědek Z. v rámci zprostředkovatelské činnosti vždy předával hotovost („*finanční plnění*“) za dodané plnění jednateli REBYT (což mělo patrně vysvětlit dosavadní nesoulady ve sděleních jednatelů žalobkyně a REBYT ohledně předávání hotovosti); ve výpovědi ale najednou uváděl, že „*finančním plněním*“ jsou částky, které dostával za zprostředkování, a jen „*jednou nebo dvakrát*“ předal M. L. hotovost za palety, kterou převzal od J. V. jako jednatele žalobkyně.
36. Na základě výše uvedeného (opět: při absenci jakýchkoliv konkrétních námitek ze strany žalobkyně) soud zcela souhlasí se závěrem daňových orgánů, že čestné prohlášení i svědecká výpověď M. Z. jsou nevěrohodné. Další skutečnosti zjištěné správcem daně ohledně M. Z. (podobně nevěrohodná svědectví a prohlášení poskytoval opakovaně v různých řízeních a figuruje či figuroval jako statutární orgán ve společnostech, které neplní daňové povinnosti) to už jen dokreslují. Lze doplnit, že správce daně se na návrh žalobkyně pokoušel vyslechnout i účetní REBYT T. Z., avšak neúspěšně (i s ohledem na omezené kontaktní údaje, které žalobkyně poskytla, resp. se daly dohledat). Ani proti tomuto závěru žalobkyně nic nenamítá.
37. Soud tedy ve shodě s daňovými orgány shrnuje, že ani další provedené důkazy neprokázaly, že šetřené plnění dodala žalobkyni deklarovaná dodatelka REBYT. Daňové orgány hodnotily všechny provedené důkazy řádně a ve vzájemných souvislostech (zejm. poukázaly na konkrétní rozpory a nejasnosti) v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 8 odst. 1 daňového řádu.
38. Soud opakuje, že rozpory ve výpovědích a jiných důkazech byly zcela zásadního rázu (ohledně předmětu plnění, přepravy, zapojení dalších zprostředkovatelů a subdodavatelů či průběhu plateb – kdo se na nich podílel, byl u nich přítomen, kde se odehrávaly apod.). Nešlo jen o dílčí („*drobné*“) nesrovnalosti, které by se daly vysvětlit plynutím času a oslabením paměti. Je ostatně s podivem, že M. Z. byl po více než dvou a půl letech schopen

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

sepsat čestné prohlášení, jehož se žalobkyně dovolává (tedy patrně pravdivé), avšak několik měsíců poté „ztratil paměť“ a vypovídal odlišně (jeho výslech nadto žalobkyně navrhla hned s předložením prohlášení, mohl tedy vědět, že tyto skutečnosti si má zapamatovat).

39. V každém případě ale platí, že je na daňovém subjektu, aby si ve svém zájmu zajistil důkazy, kterými bude schopen prokázat uskutečnění plnění v souladu s daňovými doklady. K tomu NSS v rozsudku ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 – 232, uvedl, že „[k]aždý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti vzhledem k povaze své činnosti a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění eventuálních práv a povinností dle příslušných ustanovení zákona o DPH“. Volba důkazních prostředků, jimiž daňový subjekt svá tvrzení prokáže, je přitom na jeho úvaze. Není povinností správce daně mu sdělovat, kterými důkazními prostředky může případně soulad daňových dokladů se skutečností prokázat (viz rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 Afs 63/2009 – 102). Jak NSS konstatoval v bodě 38 rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013 – 37, je na daňovém subjektu, aby způsob svého podnikání a způsob, jakým provádí své obchody a jakým je dokumentuje, uzpůsobil tak, aby byl schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní. Pokud si tedy žalobkyně nezajistila dostatečné (zejm. věrohodné, úplné a průkazné) listinné důkazy a nyní se musí spoléhat na svědecké výpovědi, jde to plně k její tíži (včetně značného časového odstupu, který měl dle žalobkyniných tvrzení způsobit nepřesnosti ve výpovědích). Jak již bylo výše uvedeno, správce daně své důkazní břemeno unesl, a to již na základě vlastních zjištění a listinných důkazů; svědecká výpověď jednatele REBYT (a její rozpory se sděleními žalobkyně) je jen posílila, nadto neproběhla ani po takovém časovém odstupu od uskutečnění plnění (viz výše).
40. Soud ani nemá za to, že by daňové orgány požadovaly prokázání přílišných podrobností a jejich nároky na dokazování neodpovídaly realitě podnikání. Účelem podnikání jistě není ničím neohraňované shromažďování listin (rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Afs 223/2020 – 66, bod 26). Jak bylo ale výše opakovaně uvedeno, pochybnosti, které panovaly ohledně řešených transakcí, se týkaly zcela základních aspektů, jako je jejich předmět, přeprava plnění, průběh plateb, zapojené osoby atp. Ani takto základní skutečnosti nebyla žalobkyně schopna prokázat.
41. Ani skutečnost, že REBYT zahrnula plnění pro žalobkyni do kontrolního hlášení, neproazuje, že jí je právě ona i fakticky poskytla. Vykázání šetřených plnění v kontrolních hlášeních neproazuje faktické uskutečnění zdanitelného plnění deklarovanými dodavateli a v deklarovaném rozsahu, ale pouze skutečnost, že toto plnění bylo formálně vykázáno (viz bod 45 rozsudku NSS ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 Afs 2/2024 – 39). Může být samozřejmě indicií o tom, že deklarovaný dodavatel plnění skutečně dodal, avšak samo o sobě to nemůže prokázat, zvláště pak při existenci shora uvedených závažných pochybností.
42. Konečně, pokud žalobkyně opakuje, že REBYT zanikla ještě před „dorešením“ věci, a vytýká správci daně, že k tomu dal souhlas, soudu stejně jako žalovanému uniká, jakou by to mělo mít relevanci. Žalobkyně netvrdí, že by se např. v důsledku zániku REBYT nepodařilo provést určité konkrétní důkazy (naopak jednatel REBYT byl ve věci vyslechnut) či že by její zánik jinak souvisel s jedinou klíčovou otázkou v projednávané věci – že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ve vztahu k této deklarované dodavateli. Žalobkyni ani nebyla daň doměřena z důvodu, že by byla zapojena do daňového podvodu. Chybějící (neodvedená)

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. R.

daň ze strany REBYT tak rovněž neměla pro projednávanou věc žádnou relevanci. Žalovaný správně upozorňuje, že se zabýval pouze otázkou, zda žalobkyně prokázala splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet. Tvrzení o tom, že se správce daně pokoušel od žalobkyně „dovybrat“ daň, kterou neodvedla REBYT, je tak pouhou spekulací.

Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska ve věci neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a ani jejich náhradu nepožadoval. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. června 2026

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu